

Arrest

nr. 104 280 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juli 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing van 19 juli 2012 wordt de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ongegrond bevonden. Deze beslissing luidt als volgt :

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door :

B.R.I. (R.R: ...) ook gekend bij onze diensten als: I,I
nationaliteit: Marokko
geboren te T. op [...]
adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij [...] BVBA d.d. 08.05.2011. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 06.02.2012, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 19.06.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Betrokkene haalt ook aan dat hij een langdurig verblijf in België heeft en dat hij werkbereid is. Hij legt bij zijn aanvraag bovenvermelde arbeidsovereenkomst, getuigenverklaringen, een huurcontract, ziekenhuisdocumenten, bewijzen van Nederlandse lessen en een kappersdiploma voor. Deze elementen van integratie zijn lovenswaardig doch betrokkene toont niet concreet aan waarom dit een grond zou vormen om verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst.

Betrokkene haalt ook aan dat hij zou inwonen bij zijn oom die de Nederlandse nationaliteit bezit en waarvan hij volledig ten laste zou zijn. Betrokkene bewijst echter de familieband met deze persoon niet. Het louter voorleggen van een identiteitskaart van een persoon heeft niet voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. De geboorteakte die betrokkene bij zijn aanvraag voegt toont eveneens de familieband met de heer A.E.K. niet aan. Ook legt betrokkene geen enkel bewijs van de beweerde tenlasteneming voor. Loutere verklaringen van de tenlasteneming worden niet geaccepteerd aangezien zij enkel een wil tot tenlasteneming uitdrukken maar niet de daadwerkelijke tenlasteneming."

1.2. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, waarin wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker "in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum". Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.3. De beide beslissingen worden ter kennis gebracht van verzoeker op 27 juli 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Een enig middel, opgesplitst in vier onderdelen, wordt genomen uit de schending van de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Verzoeker licht toe als volgt:

"Enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel

- DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag 9bis VW van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond is.

- Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

Eerste onderdeel.

De Staatssecretaris motiveert zijn beslissing door te stellen dat aan de voorwaarde van punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 niet is voldaan. Immers, gezien er geen arbeidskaart B,

afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, kan worden overgelegd, kan er evenmin een regularisatie worden doorgevoerd.

De Staatssecretaris loopt echter voorop op de feiten. Verzoeker heeft echter beroep aangetekend tegen de weigering van de arbeidskaart. Dit betekent dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog geen eindbeslissing is genomen mbt de aanvraag van arbeidskaart. De bestreden beslissing is bijgevolg voorbarig. De bestreden beslissing houdt geen rekening met het beroep dat werd ingediend tegen de weigeringsbeslissing van arbeidskaart. Het beroep is nog steeds in behandeling, zodat het verzoek tot het bekomen van een arbeidskaart geenszins definitief werd afgewezen.

De weigering tot het toekennen van een voorlopig verblijfsvergunning is bijgevolg voorbarig. Door geen rekening te houden met het hoger beroep dat werd ingediend door verzoeker, is de beslissing van de Staatssecretaris kennelijk onjuist gemotiveerd en in strijd met de realiteit en het administratief dossier.

De bestreden beslissing schendt de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Tweede onderdeel.

De bestreden beslissing wordt ontvankelijk verklaard wat impliceert dat de instructies van 19 juli 2009 werden toegepast. De aanvraag werd ingediend in de periode 15 september-15 december 2009 en er werden geen buitengewone omstandigheden aangehaald wat niet nodig was volgens de Instructies van 19 juli 2009. Bij toepassing van de Instructies werd de aanvraag ontvankelijk verklaard omdat de aanvraag werd ingediend in die periode vanaf 15 september 2009. Nochtans wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer gelden, niet meer van toepassing zijn. Het is bijgevolg tegenstrijdig te stellen dat de aanvraag ontvankelijk is (op basis van de Instructies van 19 juli 2009) en verder te stellen dat de Instructies niet meer van toepassing zijn.

De bestreden beslissing is tegenstrijdig en schendt het motiveringsbeginsel.

Derde onderdeel.

Verzoeker heeft bij schrijven van 10 december 2009 zijn aanvraag voor regularisatie gebaseerd op artikel 9bis VW meer bepaald op de Instructies van 19 juli 2009.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de argumenten gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als grond in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009, temeer het Kabinet De Block heeft bevestigd dat er nog toepassing wordt gemaakt van deze Instructies. (Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, 26 januari 2012 (nr.1-2012) <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16230#2>). Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoeker aangehaalde elementen in zijn aanvraag geenszins worden beantwoord (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006).

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Vierde onderdeel.

Verzoeker heeft een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW ingediend op 10 december 2009, zoals eerder uiteengezet, gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt nu geoordeeld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

De Instructies werden door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 maar het Kabinet Wathélet besliste toen van de Instructies te blijven toepassen, wat ook bleek uit de beslissingen die toen werden genomen. Op 5 oktober 2011 herhaalde de Raad van State zijn rechtspraak van 9 december 2009. Echter het Kabinet De Block stelt in de bestreden beslissing dat de Instructies niet meer van toepassing zijn, ondanks de verklaringen aan het Kruispunt Migratie zoals onder tweede onderdeel uiteengezet. Dit betekent dat voor verzoeker de Instructies niet meer gelden en voor velen vóór hem wel.

Deze praktijk schendt het vertrouwensbeginsel. Verzoeker is geschaad in zijn vertrouwen in de administratie. Verzoeker vertrouwde op een vaste gedragslijn van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker is gefrustreerd in de rechtmatige verwachtingen die hij uit het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) putte. Verzoeker meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel."

2.2.1. In een eerste onderdeel doet verzoeker dus in essentie gelden dat de bestreden beslissing voorbarig is omdat geen rekening is gehouden met het beroep dat hij indiende tegen de beslissing tot weigering van de arbeidskaart B. In die optiek, zo stelt verzoeker, is er onjuist en in strijd met de realiteit gemotiveerd en werden het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel met de voeten getreden.

2.2.2. Verzoeker werd er met een schrijven van 6 februari 2012 van in kennis gesteld dat de dienst Vreemdelingenzaken instructies zou afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van een arbeidskaart B.

2.2.3. Met een beslissing van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van 19 juni 2012 werd aan verzoeker de arbeidsvergunning geweigerd.

2.2.4. Verzoeker voelt zich weliswaar gegriefd door het feit dat de verwerende partij het gevolg dat aan het beroep dat hij indiende tegen de voormelde beslissing niet heeft afgewacht alvorens over te gaan tot het nemen van de eerste bestreden beslissing, maar gaat eraan voorbij dat uit het administratief dossier geenszins blijkt en verzoeker ook niet aanvoert, laat staan aantoont, dat hij de verwerende partij in kennis had gesteld van het feit dat hij daadwerkelijk een beroep had ingediend. Dit niettegenstaande hij door het schrijven van 6 februari 2012 onmiskenbaar de gevolgen van de weigering van de arbeidskaart B voor het al dan niet inwilligen van zijn aanvraag tot regularisatie kende of moest kennen. Het bestuur kan derhalve bezwaarlijk ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met een beroep waarvan zij het bestaan niet kende. Verzoeker voegt thans, bij zijn verzoekschrift voor de eerste maal een bewijs van het feit dat hij op 12 juli 2012 een beroep indiende tegen de weigering van de arbeidskaart, maar met dit stuk kan voor de beoordeling van de wettigheid van de eerste bestreden beslissing geen rekening worden gehouden, nu de Raad zich daarvoor moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.3. In een twee middelonderdeel doet verzoeker gelden dat het tegenstrijdig is te stellen dat de aanvraag ontvankelijk is op basis van de instructies van 19 juli 2009 en verder te stellen dat deze niet meer van toepassing zijn. Datgene wat verzoeker echter meent te kunnen afleiden uit de bestreden beslissing staat er niet in te lezen: nergens wordt melding gemaakt van het feit dat toepassing werd gemaakt van de vernietigde instructie voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep. Verzoeker toont dan ook geen tegenstrijdigheid aan. De schending van het motiveringsbeginsel, zoals door verzoeker opgeworpen, is dan ook niet aangetoond. Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.4.1. Het derde middelonderdeel is er in essentie op gestoeld dat verzoeker zijn aanvraag indiende op grond van de instructie van 19 juli 2009 en dat geen motief blijkt te zijn opgenomen met betrekking tot de argumenten die daarop zijn gebaseerd, terwijl het kabinet heeft bevestigd dat er nog toepassing van wordt gemaakt. In een vierde onderdeel wijst verzoeker op de vernietiging van de voormelde instructie door de Raad van State maar evenzeer op de mededeling van het kabinet waarin wordt gesteld dat nog toepassing wordt gemaakt van de erin opgenomen criteria. Dit betekent, zo stelt hij, dat voor hem de instructies niet meer gelden en voor velen voor hem wel, zodat het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

2.4.2. Waar verzoeker er zich in se over beklagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.4.3. De stelling van verzoeker dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen moet de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Zelfs indien aannemelijk zou zijn gemaakt dat de

verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet, vormt dit op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

2.4.4. Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van verzoekende partij inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

2.4.5. Het derde en vierde middelonderdeel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS